

СМѢТКИ

Тревогитѣ минаха. Той плюнчеше малѣкъ черенѣ моливѣ и постоянно правѣше смѣтки. Първомѣ слагаше най-лошия доходѣ. Съ него ще посрещнатѣ лихвитѣ, а ще остане нѣщо и за майката. После примижаваше мечтателно, и предѣ погледа му се люшваше тежка тъмнокласа пшеница. Ако има късметѣ да прибере две-три такива реколти, тогава ще удари гуглата си: сбогомѣ сиромашийо!

— И данѣцитѣ ще платимѣ, и децата ще облѣчемѣ, — нареждаше той!

— Какво? — изгледа го подозрително жена му.

— За нивата... правя си смѣтка, — поясни той.

— Ако даде каквото си мисля, ще има и за тебе едно ново палто.

Тя поклати глава:

— Да не изгубя и старото, та...

— Хи, Ганке, и ти! Все най-лошото мислишѣ.

— Голѣма е, Илия.

— Голѣма ли? — очуди се той съ веселѣ блѣсъкъ въ зеницитѣ. — Ще я изплатя на единѣ дѣхъ. — И като се облѣгна тежко на разкривения пармаклѣкъ, посочи съ прѣстъ нѣкъжде къмѣ Козебаирѣ: — Децата растатѣ, какво ще имѣ оставя, а? Хайде, Михала, да речемѣ, ще го дадемѣ при чича му Прима да учи дѣрводѣлството. Обича да дѣла той, иде му отржки. Ами Петко и Стефчо? Тѣ ще хванатѣ оралото. Ама не ща да ги оставя съ по двайсетина декари геренлици да се мжчатѣ като грѣшни дяволи! Азѣ и безѣ това хубаво нѣма да видя, баремѣ тѣ да поживѣятѣ...

Ганка не отвърна. Нивата е голѣма и хубава,